

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rafael Villafañez Gallego i María Pérez Anguio

Strona pozwana: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. ⁽¹⁾ należy interpretować w taki sposób, że zawarte między bankiem a będącym konsumentem porozumienie, które, oprócz tego, że zmienia warunki dotyczące ograniczeń dotyczących wysokości odsetek, również nakłada na konsumenta obowiązek zapłaty kosztów wynikających z uzgodnionej między nim a bankiem zmiany zawartej w formie aktu notarialnego umowy kredytu i ustanowienia hipoteki, która to zmiana została zaproponowana przez bank jako jeden z dwóch alternatywnych sposobów modyfikacji warunków pożyczki hipotecznej i zaakceptowana dobrowolnie przez konsumenta w efekcie porozumienia osiągniętego w drodze negocjacji przez instytucję bankową i zakład ubezpieczeń wzajemnych, do którego należy konsument, w interesie i na korzyść członków tego zakładu ubezpieczeniowego, stanowi warunek negocjowany indywidualnie?
2. W przypadku udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi przeczącej, czy art. 3 ust.1 dyrektywy 93/13/EWG w związku z jej art. 6 ust.1 w kontekście nieuczciwego charakteru warunku umownego należy interpretować w ten sposób, że, w kontekście celu i przedmiotu zawartego przez bank i zakładem ubezpieczeń wzajemnych porozumienia, przepisy te stoją na przeszkodzie zawarciu porozumienia takiego jak to opisane w pytaniu pierwszym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. L, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Turnhout (Belgia) w dniu 5 lutego 2014 r. – Openbaar Ministerie przeciwko Marc Emiel Melanie De Beuckeleer i in.

(Sprawa C-56/14)

(2014/C 135/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg te Turnhout

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Openbaar Ministerie

Strona pozwana: Marc Emiel Melanie De Beuckeleer, Michiel Martinus Zeeuws, Staalbeton NV/SA

Pytania prejudycjalne

Czy obowiązek uprzedniego zgłoszenia LIMOSA pracowników najemnych, przewidziany w art. 137–152 ustawy programowej z dnia 27 grudnia 2006 r., jest sprzeczny ze swobodą świadczenia usług zagwarantowaną w art. 49 WE i art. 56 TFUE?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale regionale di giustizia amministrativa di Trento (Włochy) w dniu 7 lutego 2014 r. – Orizzonte Salute – Studio Infermieristico Associato przeciwko Azienda Pubblica di Servizi alla persona „San Valentino” i in.

(Sprawa C-61/14)

(2014/C 135/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale regionale di giustizia amministrativa di Trento

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Orizzonte Salute – Studio Infermieristico Associato

Strona pozwana: Azienda Pubblica di Servizi alla persona „San Valentino”– Città di Levico Terme, Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri e Segretario Generale del Tribunale Regionale di Giustizia Amministrativa di Trento

Pytanie prejudycjalne

Czy zasady określone w dyrektywie Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r.⁽¹⁾, w brzmieniu zmienionym i uzupełnionym, w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, zmienionej dyrektywą Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r.⁽²⁾ [i dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/66/WE z dnia 11 grudnia 2007 r.⁽³⁾], sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu takiemu jak uregulowanie wynikające z art. 13 ust. 1-bis, 1-quater, 6-bis, i art. 14 ust. 3-ter D.P.R. (dekretu prezydenta Republiki) nr 115 z dnia 30 maja 2002 r. (z późniejszymi zmianami), które ustanowiły wysokie kwoty opłaty standardowej za dostęp do sądu administracyjnego w dziedzinie zamówień publicznych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. L 395, s. 33).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnosząca się do koordynacji koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa 2007/66/CE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywy Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych (Dz.U. L 335, s. 31).

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-63/14)

(2014/C 135/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: B. Stromsky, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie w wyznaczonym terminie wszelkich niezbędnych środków w celu odzyskania od beneficjentów pomocy państwa uznanej za niezgodną z prawem i z rynkiem wewnętrznym na mocy art. 2 decyzji Komisji 2013/435/UE z dnia 2 maja 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.22843 udzielonej przez Francję na rzecz Société Nationale Corse Méditerranée et la Compagnie Méridionale de Navigation⁽¹⁾, poprzez nieanulowanie w wyznaczonych terminach wszystkich wypłat pomocy wskazanych w art. 2 ust. 1 i poprzez niepowiadomienie Komisji w wyznaczonym terminie o środkach przyjętych w celu zastosowania się do tej decyzji, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 288 akapit czwarty TFUE oraz art. 3, 4 i 5 wspomnianej decyzji;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin, w jakim Republika Francuska powinna była odzyskać pomoc niezgodnie z prawem wypłaconą SCNM, upłynął cztery miesiące po zawiadomieniu o tej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 220, s. 20.